

MOBILITAT HUMIDA, O “VENÈCIA AMB TU”

Per raons personals, a casa nostra tenim el costum de fer anar de corcoll els que ens volen encabir en la categoria “mobilitat sostenible i en cadira de rodes”. Perquè ens entenguem, com que tenim un plançonet eixerit en edat preadolescent que ha de menester-ne, hem de d'esprèmer la nostra matèria gris fins a extrems força perillosos (res que no solucioni una bona migdiada per a reposar neurones). En una d'aquestes aventures domèstiques, diguéssim que fora del país, vam anar a visitar Venècia. Ah, la ciutat tan cantada i fotografiada....tan comentada...tan desitjada...tan molla...

Per als que no sàpiguen de geografia, els direm que Venècia és una ciutat situada entre les aigües, meravellosament dissenyada, i particularment dissenyada pel mateix diable. Quan és anomenada, la ment humana s'afigura una nau de fusta, amb un pal en un extrem, coronat per una bandera amb un escut antic, amb colors ben vius, i un home abillat amb els mateixos colors i un mostatxo del tipus *hipster del segle XVIII*, cantant-nos cançons d'amor a la butxaca aliena i al nostre cos en italià. Quina meravella de somni, ser conduïts per éssers tan extremament delicats, que només guiant-se pel seu instint ens duguin per canals d'aigua fins arribar a bon port (vet aquí una metàfora del nostre viatge per aquella ciutat) i ser dipositats sense cap altra novetat que alguna esquitxada al vestit i/o ulleres de l'ocupant de la nau. Molt bonic, sí. Potser massa bonic, perquè aquest paràgraf ha estat patrocinat per la imaginació ensucrada de les pel·lícules de Hollywood, que sempre donen un matis força merengat a tota cosa que passa per les seves mans i després pels ulls dels espectadors. Potser doncs anar al gra, i explicar perquè Venècia se sosté damunt de les aigües, igual que ho fan els que hi arriben, que es recolzen en els seus bitllers (ara resumits en un mòbil d'última generació) i en la fe de que tot el que viu damunt de l'aigua és immortal.

Arribarem a Mestre en el cotxe, ço és, un vehicle a motor de 4 rodes que pot arribar a transportar fins a 5 éssers vius i uns quants quilograms d'equipatge o d'embalums que considerin necessaris per a la seva vida quotidiana. La necessària mesura de l'equipatge sempre ve donada pel sexe del turista i de la seva edat, o sigui, que si es parla d'un adolescent, us podeu trobar amb la pregunta fatídica: “Que canvieu de casa?” quan us disposeu a gaudir d'un cap de setmana a Roses, a l'hivern. L'endemà d'arribar vam agafar les pertinences més bàsiques (érem a l'estiu, per tant les gorres, la crema solar i l'avituallament d'hidrats de carboni i aigua embotellada eren indispensables) i ens vam encaminar a l'autobús que ens duia a la ciutat eterna. Mobilitat sostenible? A veure...sí, tenia les rodes disposades en l'ordre reglamentari i a més estaven unflades. La llàstima és que se sobrecarrega tant, aquest bus, que no voldria estar al darrere, a peu o en cotxe, sabent que potser em queda poques hores de vida degut a l'aire altament contaminat per culpa de l'efecte hivernacle, del gasoil que crema i del sobrepès al qual és sotmès cada cop que els turistes hi puguen. Sobrevisquérem a l'heroïcitat gràcies als nostres ben fornits músculs, i baixarem de l'autobús de la mort, cap a un altre mitjà de locomoció igualment sostenible...damunt de les aigües (Ara em mereixeria una tongada de xiulets reprovatoris per culpa d'aquesta broma tan poc intel·ligent, però no hi ha temps, per tant continuo) La barca que ens rep descansa mitjançant una corda i un sistema de frenada que desconec vora la parada dels “vaporetto”. Segurament, molts de vosaltres coneixereu aquesta paraula gràcies a una coneguda pizzeria de la ciutat de Lleida que...no és el “vaporetto” del qual jo parlo, sinó d'una embarcació de tipus autobús que transporta una quantitat màxima de gent des d'un punt de la ciutat fins a un altre, damunt de les aigües i entre canals. Pensant si és millor aquest sistema o el de tota la vida, o sigui, anar a peu per Venècia, la resposta és ben clara: a peu no es contamina el medi ambient, ni es creen gasos d'efecte hivernacle, ni es malmet l'estructura de les cases i palaus venecians per efecte de les onades i els cops bruscos de rumb degut a motius ben dispars entre ells...però

segurament el temps en arribar a la vostra destinació es multiplica per 3. Si sou pintors, filòsofs, poetes o en Woody Allen, és molt probable que el passeig us doni idees per a 2 llibres i una pel·lícula, però teniu la bronca assegurada si feu tard a la vostra cita.

La manera d'arribar dins de la nau és ben moderna: un tauló força ample dóna la seguretat de què, amb l'ajut d'unes quantes jaculatòries en l'idioma llatí i uns senyors que saben de mesures i pesos, hom arriba a l'interior del mitjà de locomoció ben sec i a més sense haver hagut d'aprendre a contestar les jaculatòries en sentit invers al que han estat emeses (o sigui, no cal insultar ningú). La proesa d'aquesta mobilitat és una paradoxa: cal situar-se vora una finestra o forat d'on provingui una mica de frescor, ja que a l'estiu Venècia és molt xafogosa i sense aire condicionat dins dels vaporetos hom pot pensar-se que està vivint en directe algun dels capítols del Purgatori que Dante Alighieri escrivia a "La Divina Commedia". Sense que calgui avisar un metge o un notari hom aconsegueix sortir de l'úter al qual ens han entaforat fora de temps mitjançant les oracions apreses sobre la marxa damunt del tauló al qual hem encomanat la nostra salut i la de la cadira del plançonet que està sent traslladat cap a terra ferma. Ballem d'alegria un cop la família es retroba, i continuem la nostra visita per aquesta terra singular.

Cal parlar de les illes properes a Venècia? Burano? S'hi arriba en barca, i el temps a recórrer aquesta illa és de 40 minuts. Reflexionem sobre la necessitat de repintar les façanes degut als gasos que emeten els vaporetos. Murano? Si s'espatlla l'autobús aquàtic, els passatgers tenen dret a practicar el rem de franc per salvar els 1500 metres que els separen de la gran illa, també anomenada *Lacuna Véneta* en l'idioma dels que allà habiten.

Mentre quedi paper on vam plasmar els nostres records, aquesta mobilitat que a estones resulta surrealista i sostenible, excelsa, poètica, irrepètible, inesborrable...humida, caòtica, catòlica, petrificada i pintada fins a l'extenuació...ens quedarà Venècia.

MONTSERRAT ALOY ROCA

Nom i cognoms: _____

Escola: CFA TÀRREGA _____

Curs: _____ Categoria: GRUP 8 _____

